

V krilih dajanja sem strgal si obraz
v krpe naučenega igranja
in ti ob lažnih sencah,
ko mehke so dlani brezveterja v borih,
si kamen postal v bajki bogov.
Udobje v medlih lučeh med beraštvom duha
in ohlapno podobo svetinje izmišljenega telesa
glasovom trpkega vina jemlje
priokus prevaranih mož in besed
v trohnobi okradenih vrtov.

Še sreča cipres v grobiščih po prazniku vojn
se zbala je sence v obrazih otrok,
ko v stražnem zidovju bedi v tesnobi prokletstva.

Balada

Balada dne, ko so mi iz srca
iztrgali molčanje krvavenja.
Kot nikdar sam, s kresnico v dlani,
sem v čelu nosil ubogajme kos kruha.

Brez sence izžgane v zidovju vetrov
za rdečimi trtami, v sohah cipres
sem s polno, težko dlanjo
ob nas iskal ptico,
ustreljeno tistega sanjskega dne.

Zamrznjeno zavijanje v sotočju odtujenega
s predrtim mrčem davne bolečine,
mi prsa tre v mrtve krike
in v njem požig nešteti kaznjencev
preklete barve v času z dna stoletja
nemočnega, da bi v grozi dejanj
iztrgalo ubito ptico za dostojen grob
iz sefov pokolenja.

V nevihtni gneči iščem v beraštvu duha,
v zamujenih mejah, v ogradah strasti,
v razbitem obrazu najinih let,
v močeh hitrosti na cestah umiranja,
preroka, ki mi je izdal hotenje.